

Μάρτης 2015

ΜΑΘΗΤΙΚΗ —ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ—

Ουτε βήμα πίσω! Αγώνας μέχρι τη νίκη!

ΝΑ ΞΗΛΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

σελ. 6-7

σελ. 4
Να ξηλώσουμε τα μνημόνια από την εκπαίδευση

σελ. 5
Διαπραγμάτευση με την ΕΕ=Εκβιασμός

σελ. 8-9
Οι σημαντικότεροι αγώνες που οδήγησαν στην ήττα των μνημονιακών

σελ. 10-11
Η σφαγή του Ludlow στις ΗΠΑ το 1914

σελ. 12
Ρόζα Λούξεμπουργκ
Μια φλογερή επαναστάτρια

Μαθητική Αντεπίθεση Μάρτης 2015

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

e-mail:

mathitikiantepithesi@yahoo.gr

blog:

mathitiki - antepithesi.blogspot.com

τηλέφωνο: 6978254992

Φρανκφούρτη 18/3/2015: Οδοφράγματα στα εγκαίνια του νέου κτηρίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

από τη σύνταξη

Το τεύχος αυτό της Μαθητικής Αντεπίθεσης εκδίδεται σε μια περίοδο όχι απλά σημαντική, αλλά και πολύ σύνθετη, εντελώς διαφορετική από όλη την προηγούμενη περίοδο.

Οι εκλογές της 25^{ης} Γενάρη, αποκάλυψαν –σε έναν βαθμό– το ότι αυτοί που επί πέντε χρόνια κυβερνούσαν περνώντας μνημόνια και βάρβαρα μέτρα, στην πραγματικότητα δεν είχαν καμιά νομιμοποίηση να το κάνουν.

Τα αστικά - μνημονιακά κόμματα (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) υπέστησαν βαριά ήττα. Η ΝΔ πήρε 27,8%, παρά τους αμέτρητους εκβιασμούς και απειλές, την απόλυτη στήριξη των ΜΜΕ αλλά και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Το ΠΑΣΟΚ σαν σκιά του εαυτού του πήρε 4,8%, κάτι που μάλλον σηματοδοτεί και το τέλος του. Μαζί τους καταποντίστηκαν ή εξαφανίστηκαν και όλα τα μικρότερα μνημονιακά κόμματα, οι «πρόθυμοι» συγκυβερνήτες τους, το ΛΑΟΣ και η ΔΗΜΑΡ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε 36,3%, ενώ η αριστερά συνολικά εκτοξεύτηκε

στο 43%, ποσοστό ρεκόρ για όλη την ελληνική ιστορία. Το πρώτο στοιχείο που προσπαθεί να αναδείξει αυτό το τεύχος είναι το πώς ήλθε αυτή η πρώτη νίκη, η συντριβή δηλαδή των μνημονιακών. Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε ότι τίποτα από αυτά που έγιναν αυτά τα 5 χρόνια, κανένας αγώνας, απεργία, κατάληψη ή διαδήλωση δεν πήγε χαμένο. Όλα αυτά, άλλο λιγότερο κι άλλο περισσότερο έφθειραν και απονομιμοποίησαν την χουντική συγκυβέρνηση Σαμαρά- και τις προηγούμενες Παπαδήμου και Παπανδρέου.

Το δεύτερο στοιχείο είναι τα όρια του προγράμματος και της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Η απόφαση του ελληνικού λαού να διαγράψει τα μνημόνια, προσκρούει καθημερινά στις υποχωρήσεις και τα στρογγυλέματα του ΣΥΡΙΖΑ. Γίνεται πλέον φανερό όλο και πιο ξεκάθαρα, ότι δεν μπορεί να υπάρχει καμιά πραγματική διέξοδος χωρίς σύγκρουση με τους εκβιαστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και με τη θηλιά του χρέους με την οποία απειλούν καθημερινά τον ελληνικό λαό. Χρειάζεται λοιπόν να ολοκληρώσουμε το πρώτο

βήμα μας. Αφού διώξαμε τον Σαμαρά και τη συμμορία του, τώρα πρέπει να αντιμετωπίσουμε και τα «αφεντικά» τους, δηλαδή τους τραπεζίτες, τους μεγαλοεπιχειρηματίες και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Το τρίτο στοιχείο αφορά τις αλλαγές που έχουν εξαγγελθεί κυρίως στο ζήτημα της εκπαίδευσης και συγκεκριμένα της δευτεροβάθμιας. Περιγράφονται οι αλλαγές στη δομή του Λυκείου, με κυρίαρχη την μισητή για τους μαθητές τράπεζα θεμάτων και των συνεχών πανελλαδικού τύπου εξετάσεων. Τονίζονται όμως και τα όρια αυτών των αλλαγών, αφού δεν θίγουν το βασικό πρόβλημα της εκπαίδευσης, δηλαδή την τεράστια υποβάθμιση που έχει υποστεί από την καταστροφική υποχρηματοδότηση στα χρόνια των Μνημονίων αλλά και πριν από αυτά.

Το τελευταίο ζήτημα που θίγει –και ίσως το σημαντικότερο– είναι το **πώς** θα καταφέρουμε να υπερασπίσουμε και να διευρύνουμε αυτήν την πρώτη νίκη μας. Δεν υπάρχει χρόνος για καμιά παθητική αναμονή. Ούτε για επανάπαυση,

πιστεύοντας ότι η κυβέρνηση θα μας λύσει τα προβλήματα, αλλά ούτε και για απογοήτευση μπροστά στις υποχωρήσεις και τους συμβιβασμούς του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ανάγκη για οργάνωση και για δυναμικούς αγώνες όχι απλά δεν έχει εκλείψει αλλά τώρα είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Πρέπει σαν μαθητές να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε το μέλλον μας ούτε στις προθέσεις της Μέρκελ και των υπόλοιπων κανίβαλων της ΕΕ, ούτε και στα αδύναμα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ που υποχωρεί διαρκώς μπροστά τους. Μόνο εμείς με την οργάνωσή μας σε κάθε χώρο, σε κάθε σχολείο και γειτονιά μπορούμε να υπερασπιστούμε και να κερδίσουμε το μέλλον μας.

Κατ' αρχήν ξεκινώντας να

ξηλώνουμε τα μνημόνια από τα σχολεία μας. Για να αποτρέψουμε την κατάρρευση της εκπαίδευσης που έρχεται αν δεν σταματήσει και δεν αντιστραφεί αυτή η υποβάθμιση. Δεύτερον προετοιμαζόμενοι για την νέα μεγάλη αναμέτρηση που έχουμε μπροστά μας, αυτήν με την ΕΕ και τους εκβιασμούς της.

Γι' αυτούς τους λόγους η ανάγκη για την αυτοοργάνωση μας σαν μαθητές είναι μεγάλη. Σαν Μαθητική Αντεπίθεση παλεύουμε για να οργανωθούμε οι μαθητές σε κάθε σχολείο, να προετοιμάσουμε τους αγώνες μας, να διεκδικήσουμε τα δικαιώματα, τη ζωή και το μέλλον που μας αξίζει. Έχουμε ξεκινήσει αυτήν την προσπάθεια στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα.

Παράλληλα με την έκδοση της εφημερίδας μας, έχουμε ενεργή συμμετοχή σε όλους τους αγώνες του μαθητικού κινήματος, αλλά και σε όλους τους μεγάλους αγώνες έξω από τα σχολεία. Καλούμε κάθε μαθητή και μαθήτριά να έρθει σε επικοινωνία μαζί μας, να συζητήσουμε τις απόψεις μας για την κατάσταση και τα προβλήματα της εκπαίδευσης αλλά και της κοινωνίας, και κυρίως για το πώς μπορούμε να τα λύσουμε. Να προετοιμάσουμε μαζί τους αγώνες που θα δώσουμε για να νικήσουμε!

**Καλή ανάγνωση
Και καλούς αγώνες!**

**ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 6μμ
ΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΙΣΚΡΑ, ΑΜΥΝΤΑ 12
ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

Εργατικό
κέντρο

Αρχαία
Αγορά

Ολύμπου

Στέκι Ισκρα

Αμύντα

Φιλίππου

Αγ. Σοφίας

Οι αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα

Να ξηλώσουμε τα μνημόνια από την εκπαίδευση!

Από τις αρχές της φετινής χρονιάς το μαθητικό κίνημα άρχισε να προβάλει αντιδράσεις έχοντας εμπειρίες από την πρώτη και δυσκολότερη φουρνιά του νέου λυκείου.

Μετά τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ ένταξε στις προγραμματικές του δηλώσεις την κατάργηση της τράπεζας θεμάτων, της βάσης του δέκα, την κατάργηση της αξιολόγησης των καθηγητών, την διεύρυνση των επιστημονικών πεδίων της Γ' λυκείου και την επαναπρόσληψη των απολυμένων καθηγητών. Ωστόσο φαίνεται η κυβέρνηση να έχει αμελήσει τα σχετικά θέματα και να έχει εστιάσει στην «διαπραγμάτευση» με την ΕΕ αφήνοντας πίσω μία αβεβαιότητα και ορισμένες υποσχέσεις στον αέρα δίχως να δίνει διευκρινίσεις.

Σήμερα έναν χρόνο μετά την εφαρμογή του Νέου Λυκείου, η νεοσύστατη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ καταργεί ορισμένα κομμάτια του. Σύμφωνα με την κυβέρνηση το πολυνομοσχέδιο σχετικά με την εκπαίδευση έχει ως εξής:

- Κατάργηση της τράπεζας θεμάτων και των πανελλαδικών εξετάσεων στην Α και Β Λυκείου.

- Ο βαθμός της Α και της Β λυκείου δεν θα συνυπολογίζεται στον βαθμό εισαγωγής στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

- Επαναφέρεται ο μέσος όρος του 9,5 αντί για 10 για προαγωγή από τη μία τάξη στην άλλη.

- Επανασύσταση των τομέων και ειδικοτήτων Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης που καταργήθηκαν στα ΕΠΑΛ.

- Επαναφορά των εκπαιδευτικών που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα.

- Διεύρυνση επιστημονικών πεδίων που μπορεί να επιλέξει ο μαθητής για την τρίτοβάθμια εκπαίδευση.

Παράλληλα δίνεται και μία υπόσχεση για προσπάθεια από μέρος της κυβέρνησης για την πρόσληψη μόνιμων εκπαιδευτικών.

Τα μέτρα αυτά -αν και όποτε φυσικά εφαρμοστούν- είναι σημαντικά,

αφού ελαφραίνουν τους μαθητές από τον από τον εξεταστικό μαραθώνιο του Νέου Λυκείου και τις οικογένειες από τα δυσβάσταχτα βάρη των φροντιστηρίων ακόμα και για προαγωγή από τη μια τάξη στην άλλη, ενώ δίνει και μια ελπίδα στις οικογένειες των απολυμένων καθηγητών.

Σχετικά με τα επιστημονικά πεδία και την διεύρυνση τους αναφέρεται ότι σύμφωνα με την τελευταία τροπο-λογία που υπέβαλε το υπουργείο παιδείας, κάθε μαθητής θα επιλέγει μία ομάδα μαθημάτων προσα-νατολισμού και ένα επιστημονικό πεδίο εξειδίκευσης που αντιστοιχεί σε συγκεκριμένα επιστημονικά πεδία σχολών και τμημάτων που επιθυμεί την εισαγωγή του. Μαθητές που επιλέγουν Θετικές και Τεχνολογικές επιστήμες είναι υποχρεωμένοι να δηλώσουν την προτίμηση τους ανάμεσα στα μαθήματα της Χημείας και της Πληροφορικής, ανάλογα με τις σχολές ή τα τμήματα που επιθυμούν να εισαχθούν.

Σχετικά με την επαναπρόσληψη των καθηγητών σε διαθεσιμότητα (και πολύ περισσότερο με τις νέες προ-σλήψεις εκπαιδευτικών), το ζήτημα είναι στον αέρα, ειδικά μετά τις «συμφωνίες» κυβέρνησης-ΕΕ και τη δέσμευση της πρώτης να μην κάνει «μονομερείς» ενέργειες.

Για να κάνουμε όμως και μία ανακεφαλαίωση, το νέο λύκειο εξ αρχής αποτελούσε ένα μνημονιακό λύκειο με απώτερο σκοπό την εξοικονόμηση χρημάτων μέσω των απολύσεων των

καθηγητών και την εκδίωξη μαθητών από τα σχολεία είτε παραπέμποντας τους σε επαγγελματικές σχολές είτε αφήνοντας τους στο κενό δίχως καμία προοπτική. Φυσικά αυτές οι ρυθμίσεις δεν είχαν σκοπό να εξοικονομήσουν χρήματα για τον λαό, αλλά για τις τράπεζες και τους κρατικούς μηχανισμούς.

Επομένως η κατάργηση του Νέου Λυκείου, ή η πραγματική λύση στο πρόβλημα της εκπαίδευσης δεν μπορεί να έρθει μόνο από την κατάργηση των πιο ακραίων διατάξεων όπως η τράπεζα θεμάτων, αλλά χρειάζεται μια ριζική αύξηση της χρηματοδότησης.

Τίποτα από αυτά δεν μας έχει χαριστεί, ούτε θα μας χαριστεί τίποτα από δω και πέρα. Ότι έχουμε καταφέρει το πετύχαμε με τους αγώνες μας και πρέπει να τα υπερασπιστούμε απέναντι σε οποιονδήποτε προσπαθήσει να μας τα στερήσει, δίχως κανέναν φόβο ή δισταγμό. Εμείς με τους αγώνες μας πρέπει να δημιουργήσουμε μία εκπαίδευση με προδιαγραφές, που να μορφώνει και όχι να αγνοεί τους μαθητές. Απαιτούμε το εκπαιδευτικό σύστημα να επανέλθει **ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ** σε προμνημονιακά δεδομένα. Και λέμε τουλάχιστον γιατί δεν θέλουμε να σταθούμε απλά σε κάτι καλύτερο από το σήμερα, από την διάλυση της εκπαίδευσης δηλαδή, αλλά να φτιάξουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα αντάξιο των προσδοκιών μας, που να μορφώνει και να δίνει ίσες ευκαιρίες σε όλους τους μαθητές, να μην τους εξοντώνει.

Ο πρώτος αγώνας λοιπόν που έχουμε μπροστά μας είναι αυτός για το οριστικό και ουσιαστικό ξήλωμα των μνημονίων από την εκπαίδευση!

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΕ=ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Το αποτέλεσμα των εκλογών της 25^{ης} Γενάρη αποτελεί νίκη των φτωχών λαϊκών στρωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας καθώς επήλθε μέσα από συνεχείς δυναμικούς αγώνες. Τα κόμματα του μνημονιακού μπλοκ δέχτηκαν μια ηχηρή ήττα καθώς δεν έπεισαν το λαό με την ακατάπαυστη καταστροφολογική προπαγάνδα περί grexit χρεοκοπίας κτλ.

Πολύ γρήγορα όμως, με την περίφημη «διαπραγματεύση» που ξεκίνησε με την Ευρωπαϊκή Ένωση, φάνηκε ότι αυτή δεν είναι τίποτα άλλο από έναν στυγνό εκβιασμό.

Πιο συγκεκριμένα, από τις πρώτες συζητήσεις με τους ευρωπαίους εταίρους φάνηκε ότι το μετριοπαθές πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δε μπορεί να "καταργήσει τα μνημόνια" καθώς οι εκβιαστές εταίροι έδωσαν το μήνυμα ότι ακόμα και αν γίνουν εκλογές σε μια χώρα οι δεσμεύσεις είναι δεσμεύσεις, με λίγα λόγια οι εκλογές δεν έχουν νόημα. Τελικά στις 20 φεβρουαρίου η ελληνική κυβέρνηση ήρθε σε «συμφωνία» με την ΕΕ για μια τετράμηνη παράταση της δανειακής σύμβασης με μια σειρά από μεταρρυθμίσεις που έστειλε ο Γ. Βαρουφάκης στον πρόεδρο του eurogroup Γ. Ντμισελμπλουμ. Η «συμφωνία» αυτή, αποτελεί έναν τεράστιο κίνδυνο για τους εργαζόμενους και την νεολαία, γιατί συνιστά μια τεράστια υποχώρηση από τη νίκη της 25^{ης} Γενάρη. Συγκεκριμένα:

1) Παρατείνει το μνημονιακό καθεστώς για τουλάχιστον 4 μήνες
2) Αναγνωρίζει τη δανειακή σύμβαση και όλο το χρέος
3) Παρατείνει τον έλεγχο-επιτήρηση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής της χώρας μας από τους εκπροσώπους των δανειστών-κερδοσκόπων, που τώρα ονομά-

ζονται «θεσμοί» σε αντικατάσταση της κακόφημης τρόικας

4) Ακυρώνει σχεδόν στο σύνολό του ακόμη και το μετριοπαθές πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ που είχε υποσχεθεί στον ελληνικό λαό

5) Αποτελεί υπονόμευση της νίκης του ελληνικού λαού στις 25 Γενάρη, που με τους αγώνες και την ψήφο του έδωσε σκληρή απάντηση στη δωσίλογη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και στην οικονομική και πολιτική ελίτ της Ε.Ε.

6) Έδειξε ότι η τελική συμφωνία που θα υπογραφεί τον προσεχή Ιούνιο μπορεί να μας ξαναγουρίσει σε μνημονιακές πολιτικές.

Από κει και μετά οι εκβιασμοί αντί να μειωθούν αυξήθηκαν όλο και πιο πολύ, τόσο με συνεχείς δηλώσεις και δημοσιεύματα Ευρωπαίων για έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ, όσο και με το σχέδιο «οικονομικής ασφυξίας» της Ελλάδας. Ο σκοπός ήταν και παραμένει ένας: Να αναγκάσουν -μέσω του ΣΥΡΙΖΑ- τον ελληνικό λαό να υποταχθεί και να δεχθεί τα ίδια και περισσότερα μνημόνια.

Οι νέες συναντήσεις που έγιναν, και κυρίως η «εφταμερής συνάντηση» στα μέσα Μάρτη, δυσκόλεψαν ακόμη περισσότερο την θέση της Ελλάδας.

Οι συνεχείς υποχωρήσεις του ΣΥΡΙΖΑ έχουν οδηγήσει στο «κούρεμα» ακόμα και των πιο «χλιαρών» του προεκλογικών δεσμεύσεων.

Αυτό το πρόγραμμα μεταρ-

ρυθμίσεων δεν καλύπτει ούτε το 1/2 του προγράμματος στη θεσ/νίκης και αποδεικνύει τη δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή φυσικά η στροφή δεν είναι τυχαία, μιας και δε θα μπορέσει καμία κυβέρνηση να ευημερεί στα πλαίσια της ΕΕ που εκβιάζει και εξαθλιώνει καθημερινά.

Για να προστατέψουμε την απαίτηση μας πρέπει να μη κάνουμε κανένα βήμα πίσω. Πρέπει να αγωνιστούμε και να μην αφήσουμε χώρο στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές που μας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στη καταστροφή. Μόνο αν πάρουμε τη κατάσταση στα χεριά μας τσακίζοντας τα μνημόνια στους χώρους μας αλλά και συλλογικά θα προασπιστούμε την απόφαση μας. Ο μονός δρόμος είναι να βγούμε από την ΕΕ των ιμπεριαλιστών που εκβιάζουν και τρομοκρατούν, να εθνικοποιήσουμε τα μέσα παραγωγής κάτω από εργατικό έλεγχο και κατ επέκταση να αγωνιστούμε για μια κυβέρνηση των εργαζομένων.

**ΔΕΝ ΕΚΒΙΑΖΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΜΑΣΤΕ
ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε.
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Αφροδίτη

Ούτε βήμα πίσω - Διαγραφή του χρέους! Κάτω οι εκβιασμοί της ΕΕ & των αγορών!

Στις 25 Γενάρη η χουντική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ υπέστη μια βαριά ήττα χάρη στους αγώνες των εργαζομένων ενώ μαζί με αυτήν ηττήθηκαν και οι μνημονιακές πολιτικές της Ε.Ε που τόσα χρόνια επιβάλλονταν στον ελληνικό λαό. Μετά την ηγεμονική στάση της Γερμανίας απέναντι στις κρίσεις στην Ευρωζώνη (λόγω της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού), την εξόπλιση των φασιστών και τον ψυχρό πόλεμο στην Ουκρανία και όλα τα αντιλαϊκά-αντεργατικά μέτρα που έχουν εφαρμοστεί στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες, δεν χρειαζόταν παρά μόνο μια αφορμή για να γίνουν ξεκάθαρες σε όλους πλέον οι προθέσεις των Ευρωπαίων "εταίρων" μας, η οποία δόθηκε τόσο προεκλογικά με τη στρατηγική του εκβιασμού και της τρομοκρατίας όσο και μετεκλογικά με την αφήφιση της επιλογής που έκανε ο ελληνικός λαός να φύγει από τα μνημόνια.

Με λίγα λόγια για την Μέρκελ δεν έχει σημασία η γνώμη των Ελλήνων, ούτε καν όταν την παραθέτουν μέσα από τους ίδιους τους αστικούς θεσμούς που υποτίθεται ότι αποδέχεται. Ακόμα κι αν δηλαδή ο λαός με την ψήφο του αποφάσισε να βάλει ένα τέλος στον αρμαγεδόνα των μνημονίων για τους ευρωπαίους καπιταλιστές αυτό δεν φαίνεται να σημαίνει τίποτα καθώς έχουν κάνει ξεκάθαρο ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να φύγει από το μνημόνιο χωρίς να φύγει από τον ζουρλομανδύα του ευρώ, ενώ είναι επίσης υποχρεωμένη να ξεζουμίζει τους εργαζόμενους για

να αποπληρώσει το χρέος της, πράγμα ανέφικτο ακόμα κι αν εφαρμοστούν άλλα 10 μνημόνια. Αυτοί είναι οι "δημοκρατικοί θεσμοί" της Ευρωπαϊκής ένωσης που αποδεικνύονται κάθε μέρα όλο και περισσότερο ως μηχανισμοί ελέγχου και εκβιασμού των χωρών και των λαών τους, μόνο προς δικό τους όφελος, παρά ως μια "Ευρώπη των λαών" όπως μας την παρουσιάζουν χρόνια τώρα.

Η Ευρωπαϊκή ένωση, από την δημιουργία της, είχε έναν και μόνο στόχο : την ύπαρξη μια ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς η οποία θα ήταν ικανή να ανταγωνιστεί τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (τότε ΗΠΑ και Ιαπωνία) στην παγκόσμια αγορά. Δηλαδή, με απλά λόγια μια ένωση των αστικών δυνάμεων της Ευρώπης. Σήμερα όμως εξαιτίας την παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού η Ε.Ε έχει βρεθεί με 7 χρεοκοπημένες χώρες στο έδαφος της ενώ άλλες κοντεύουν στην χρεοκοπία και αυτό την καθιστά το επίκεντρο της κρίσης. Για να μπορέσει, λοιπόν, να σώσει την οικονομία της και να ξαναγίνει ανταγωνιστική απέναντι στις

νεοαναδυόμενες χώρες (Κίνα, Ινδία, Ρωσία κ.α.) θα πρέπει να σώσει και να διασφαλίσει τα μεγάλα κεφάλαια, τις επιχειρήσεις και τις τράπεζες στο εσωτερικό της με οποιοδήποτε κόστος και ο μόνος τρόπος για να το κάνει αυτό είναι να πατήσει πάνω στην εργατική τάξη. Στόχος της δηλαδή πλέον είναι να εξαθλιώσει εντελώς το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα, να το εξανδραποδίσει για να μπορέσει ανενόχλητη να συνεχίσει το έργο της. Εκεί αποσκοπούν όλα τα βάρβαρα μέτρα και τα μνημόνια που εφαρμόζονται αυτήν την στιγμή σε όλη την Ευρώπη.

Γυρνώντας στο σήμερα όμως το σχέδιο της αυτό γίνεται πιο δύσκολο. Η πολιτική αυτή της επίθεσης στο εργατικό κίνημα, όπως είπαμε, είναι η πολιτική όλης της Ευρώπης και τώρα ξαφνικά η Ελλάδα είναι ο κρίκος που έσπασε και την αμφισβήτησε με την επιλογή που έκανε ο ελληνικός λαός να διαγράψει τα μνημόνια μια για πάντα. Εάν, λοιπόν, το αφήσουν αυτό αναπάντητο το μόνο σίγουρο είναι ότι θα εξαπλωθεί και το κίνημα που δημιουργήθηκε στην Ελλάδα σιγά σιγά θα παρασύρει και

τους υπόλοιπους ευρωπαϊκούς λαούς (όπως έχει αρχίσει ήδη να γίνεται, πχ Ισπανία) και αυτοί περισσότερο από όλους γνωρίζουν ότι κάτι τέτοιο θα σημάνει το τέλος τους. Είναι πολύ πιο πιθανό, δηλαδή, να αφήσουν την Ελλάδα να χρεοκοπήσει και να γίνει μια μαύρη οικονομική τρύπα, παρά να γίνει μια πολιτική μαύρη τρύπα γι' αυτούς. Με αυτήν την έννοια κάθε κίνηση τους απέναντι στην Ελλάδα από εδώ και πέρα θα πρέπει να εξυπηρετεί έναν και μόνο σκοπό: το οριστικό σβήσιμο της νίκης της 25ης Γενάρη που κατάφερε ο ελληνικός λαός με τους αγώνες τους τα τελευταία 5 χρόνια μνημονίου. Εκεί όμως συναντάται και ένα ακόμα πρόβλημα διότι δεν μπορούν να επιτύχουν τον στόχο τους εάν δεν πάρουν όσο πιο αντιδραστικά μέτρα γίνεται, κάτι το οποίο, για τους λόγους που ήδη αναφέρθηκαν (την ανάπτυξη δηλαδή της συνείδησης και μιας συνολικής αμφισβήτησης των ευρωπαϊκών λαών απέναντι στην Ε.Ε) δεν είναι σε θέση να κάνουν. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι εκτός από την γενικευμένη οικονομική κρίση, έχουν να αντιμετωπίσουν και μια εξίσου γενικευμένη πολιτική κρίση, που είχε αρχίσει να φαίνεται εδώ και καιρό με κύριο σταθμό τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών. Συμπερασματικά, και σαν συνισταμένη όλων αυτών, η κατάσταση που επικρατεί αυτήν την στιγμή στην Ευρώπη έχει και μια ακόμα επίπτωση: την όλο και μεγαλύτερη όξυνση των αντιπαραθέσεων στο εσωτερικό της ευρωπαϊκής αστικής τάξης, πράγμα που την καθιστά μάλλον όχι και τόσο ακατανίκητη.

Ο Σόιμπλε, η Μέρκελ και οι υπόλοιποι δεν είναι τελικά τόσο παντοδύναμοι, όσο κι αν τα ΜΜΕξαπάτησης πασχίζουν να το αποδείξουν. Όταν μετά από 5 χρόνια μνημονίων και συνεχών αντεργατικών μέτρων η κρίση όχι μόνο δεν έχει σταματήσει αλλά έχει χειροτερεύσει, αποδεικνύεται πόσο

ανίκανοι και αναποτελεσματικοί είναι. Δείχνουν επίσης πόσο κανίβαλοι είναι όταν αποσκοπούν συνεχώς στην λειτουργία της οικονομίας με μοναδικό κριτήριο το κέρδος των επιχειρηματιών, όταν όλα τα πακέτα και τα δάνεια που έχουν δώσει σε κάθε χώρα - εκατοντάδες δις- βρίσκονται σε ελβετικές τράπεζες, οφσόρ και φορολογικούς παραδείσους, όταν καταχράζονται το δημόσιο χρήμα και τέλος όταν θα θυσιάζαν τα πάντα - ακόμα και κάτι εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινες ζωές- στο όνομα της σωτηρίας του σάπιου τους συστήματος. Τα χρέη και τα ελλείμματα δημιουργήθηκαν από όλα τα παραπάνω, όχι από τους εργαζόμενους. Αντιθέτως, οι εργαζόμενοι ήταν αυτοί που είδαν κάθε ευρώ τους χρέους που οι ίδιοι ξεπληρώνανε, να λείπει ξαφνικά από τα νοσοκομεία, από την εκπαίδευση, από την ασφάλιση και από τους μισθούς τους και ως "ανταμοιβή" έπαιρναν απολύσεις, κατάργηση και καταπάτηση κάθε εργατικού, πολιτικού, δημοκρατικού τους δικαιώματος.

Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις, εμείς σαν νεολαία δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω.

Μαζί με του εργαζόμενους πρέπει να αγωνιστούμε για να υπερασπίσουμε και να διευρύνουμε την νίκη της 25ης Γενάρη. Μπορεί να απαλλαχθήκαμε από την άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αλλά ο πραγματικός αντίπαλος, οι εκβιαστές της Ε.Ε, θα κάνουν τα πάντα για να επιβάλλουν ξανά ένα νέο μνημονιακό καθεστώς. Γι' αυτό δεν μπορούμε να στηριχθούμε στο ΣΥΡΙΖΑ να μας σώσει, ειδικά όταν έτοιμος να κάνει τον έναν συμβιβασμό πίσω από τον άλλον. Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και αυτό σημαίνει να ξηλώσουμε στην πράξη τα μνημόνια απ' όπου βρίσκονται (εκπαίδευση, χώρους δουλειάς). Να απαιτήσουμε την οριστική κατάργηση των μνημονίων, την διαγραφή ολόκληρου του χρέους, αφού δεν φέρουμε καμιά ευθύνη για τη δημιουργία. Πάνω απ' όλα να παλέψουμε για μια κυβέρνηση των εργαζομένων και στηριγμένοι στη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργαζομένων της Ευρώπης για μια Ευρώπη ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Αλεξάνδρα

Από τη συνάντηση του eurogroup στις 20 Φλεβάρη

Οι σημαντικότεροι αγώνες που οδήγησαν στην ήττα των μνημονιακών

Τα τελευταία πέντε χρόνια η Ελλάδα έχει σηματοθετήσει από εγκληματικές πολιτικές λιτότητας και εξόντωσης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, συνεχή πολιτικά πραξικοπήματα, χουντικές τακτικές από τις κυβερνήσεις, αλλά και από πολυάριθμους και σκληρούς αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας. Η πολιτική αλλαγή που συντελέστηκε στις εκλογές, η ήττα δηλαδή των μνημονιακών και η εκτίναξη της αριστεράς στο 43%, έχει τις ρίζες της ακριβώς σε αυτούς τους αγώνες. Αξίζει λοιπόν να κοιτάξουμε προσεκτικά τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος τα τελευταία πέντε χρόνια για να μπορέσουμε να καταλάβουμε καλύτερα αυτήν την αλλαγή και να διδαχθούμε για τους μελλοντικούς μας αγώνες.

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού υπάρχει στην πραγματικότητα από την δεκαετία του 70' όμως το πρώτο μεγάλο ξέσπασμά της τα τελευταία χρόνια έγινε το 2009 όταν η ελληνική οικονομία πήρε τον κατήφορο στις διεθνείς αγορές και το έλλειμμα της εκτινάχθηκε στο 12,5%. Έτσι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πιστή στα συμφέροντα των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρηματιών αποφάσισε να πάρει τα λεφτά αυτά από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αφήνοντας ανέγγιχτους αυτούς που κατείχαν τον πλούτο της χώρας.

Έτσι στις 23 Απριλίου του 2010 ο Γ. Παπανδρέου παραδίδει την

5 Μάη 2010: Πλήθος συγκρούεται με τα ΜΑΤ στα σκαλιά της βουλής

χώρα στην εποπτεία της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ. υπογράφοντας την συμφωνία για τον μηχανισμό στήριξης και την επιτήρηση της Ελλάδας από επίτροπους της Ε.Ε και του Δ.Ν.Τ., δηλαδή το Μνημόνιο.

Τότε μπορούμε να πούμε ότι μας κήρυξαν ανοιχτά τον πόλεμο μιας και όλα τα μέτρα που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις και η Τρόικα είχαν στόχο την εξαθλίωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας καθώς και την τσάκιση του εργατικού κινήματος και τον δημοκρατικών ελευθεριών και δικαιωμάτων.

5 Μάη 2010

Το διάστημα αυτό το εργατικό κίνημα έδειξε γρήγορα αντανakλαστικά προκη-ρύσσοντας πολλές γενικές απεργίες με μεγάλη μαζικότητα και μαχητικότητα και κορυφώθηκε με την μεγάλη απεργία στις 5 Μάη.

Η απεργία στις 5 Μάη αποτελεί έναν σταθμό για το ελληνικό εργατικό κίνημα και ένα παράδειγμα μαζικής και μαχητικής απεργίας των εργαζομένων. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν τεράστια (από τις μεγαλύτερες που έχουν σημειωθεί μετά την

μεταπολίτευση) με σχεδόν μισό εκατομμύριο εργαζομένων να διαδηλώνουν στις πόλεις της χώρας. Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν άμεση και εκκωφαντική με τα ΜΑΤ να προσπαθούν με κάθε τρόπο να καταστείλουν βίαια τις διαδηλώσεις, ειδικά της Αθήνας, προκαλώντας ακόμα περισσότερο την οργή του κόσμου. Παρά τις ακατάπαυστες επιθέσεις της αστυνομίας με χημικά, ξύλο και συλλήψεις η διαδήλωση δεν διαλυόταν και οι απεργοί κατάφεραν να σπάσουν τον κλοιό των ΜΑΤ και να εισβάλουν στον κήπο της βουλής.

Η μέρα αυτή στιγματίστηκε επίσης από τον θάνατο τριών εργαζομένων της τράπεζας Marfin, που έχασαν την ζωή τους από φωτιά που πήρε η τράπεζα μετά από μολότοφ που πετάχτηκε, και αφού δεν κατάφεραν να βγουν, αφού η εργοδοσία δεν είχε πάρει τα κατάλληλα μέτρα πυρασφάλειας, προκειμένου να εξοικονομήσει χρήματα, ενώ είχε αναγκάσει και τους εργαζόμενους να δουλέψουν τη μέρα της απεργίας.

Συγκρούσεις στην πλατεία Συντάγματος κατά τη διάρκεια Γενικής Απεργίας

Το τραγικό αυτό γεγονός, αλλά και οι αδυναμίες του κινήματος ανέκοψαν σε έναν βαθμό την ορμή του κι έδωσε λίγο ακόμα χρόνο ζωής στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Η βαρβαρότητα των μνημονίων ήταν όμως τόσο μεγάλη που δεν άργησε να ξεσπάσει ένας νέος μεγάλος γύρος αγώνων.

Το κίνημα των Πλατειών και τα «Ιουλιανά» του 2011

Το 2011 ήταν μια πολύ σημαντική χρονιά για το ελληνικό εργατικό κίνημα και ίσως μπορούμε να πούμε ότι ήταν και η χρονιά που ξεσηκώθηκε ολόκληρη η νότια Ευρώπη. Από τον Γενάρη ξεσπών αλυσιδωτά στις αράβικες χώρες λαϊκές επαναστάσεις ενάντια στα δικτατορικά-αμερικανόφιλα καθεστώτα, γνωστά ως «Αράβικη Άνοιξη». Στην Ισπανία ξέσπασε ένα πρωτότυπο κίνημα, αυτό των αγανακτισμένων όπου δεν είχε την δομή και την λειτουργία που έχουν τα σωματεία και οι ομοσπονδίες των εργαζομένων αλλά ήταν ένα κίνημα που ξεσηκώθηκε μέσα από τις πλατείες και κατάφερε να οργανωθεί και να εξεγείρει τους εργαζόμενους. Στην Ελλάδα το πρώτο κάλεσμα των αγανακτισμένων έγινε στις 25 με τεράστια ανταπόκριση από τον κόσμο. Η οργάνωση του κινήματος γινόταν μέσα από τις συνελεύσεις των πλατειών οι οποίες κατέληγαν πάντα σε διαρκείς δράσεις και κινητοποιήσεις και δημιουργούσαν μορφές αυτοοργάνωσης (επιτροπές περιφρούρησης,

Πάνω από 500 χιλιάδες λαού διαδηλώνουν στο κέντρο της Αθήνας

επιτροπές εξορμήσεων, επιτροπές καθαριότητας κ.α). Το κίνημα αυτό όχι απλά έδειξε πως μπορούν οι εργαζόμενοι να αυτοοργανωθούν και να παλέψουν συνολικά με την κυβέρνηση αλλά κατάφερε -ουσιαστικά- να ρίξει την κυβέρνηση Παπανδρέου μετά τις τεράστιες διαδηλώσεις που έγιναν. Κάθε Κυριακή τεράστιες πορείες γίνονταν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και αλλού. Στην απεργία της 15^{ης} Ιούνη, ο Παπανδρέου δήλωσε την παραίτησή του. Για να μην φανεί όμως σαν νίκη του κινήματος, οι Ευρωπαίοι τον κράτησαν με νύχια και με δόντια στη θέση του. Στις 28-29 Ιούνη, ενόψει της ψήφισης του «Μεσοπρόθεσμου προγράμματος» προκηρύχθηκε κάτω από την πίεση το κίνημα των πλατειών 48ωρη απεργία- μετά από πάρα πολλά χρόνια σε ολόκληρη την Ευρώπη. Το κέντρο του αγώνα μεταφέρθηκε έξω από τη Βουλή, και φυσικά η καταστολή από τον κρατικό μηχανισμό ήταν πρωτοφανής. Τα ΜΑΤ εγκλώβιζαν ομάδες διαδηλωτών στους σταθμούς του μετρό, ξυλοκοπούσαν και συλλάμβαναν όσους προσπαθούσαν να βγουν, ενώ πέταξαν τόνους χημικών. Η αντίσταση όμως και η αποφασιστικότητα του κόσμου ήταν πρωτοφανής, και επί δύο μέρες στην πλατεία Συντάγματος γίνονταν πραγματική μάχη.

12 Φλεβάρη 2012

Τον Νοέμβριο του 2011 ο Παπανδρέου παραιτείται και τυπικά. Δημιουργείται κυβέρνηση συνεργασίας όλων των «προθύμων» μνημονιακών, (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ), με πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Παπαδήμο. Ο βασικός στόχος της ήταν να περάσει το δεύτερο Μνημόνιο, το οποίο ήρθε στη Βουλή στις 12/02/12. Προκηρύχθηκε νέα 48ωρη απεργία, ενώ η βραδινή διαδήλωση ήταν τεράστια. Αυτό που έμεινε σαν παρακαταθήκη από εκείνη την μέρα ήταν η τεράστια μαχητικότητα των διαδηλωτών, που απέναντι στις δολοφονικές επιθέσεις των ΜΑΤ, κράτησαν τη διαδήλωση επί ώρες.

Το 2^ο Μνημόνιο τελικά ψηφίστηκε, αλλά ήταν και η αρχή του τέλους αυτής της συγκυβέρνησης.

Μετά το 2012 μπορεί να μην ξανά ξέσπασε κάποιο κίνημα που θα ξεσήκωνε συνολικά την κοινωνία όμως έγιναν πολλοί και παραδειγματικοί εργατικοί αγώνες απέναντι στις χουντικές κυβερνήσεις Παπαδήμου και αργότερα στην χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου. Τέτοιοι αγώνες ήταν οι εργαζόμενοι του μετρό, οι διοικητικοί των πανεπιστημίων, οι εργαζόμενοι της χαλυβουργίας και της ΒΙΟΜΕ, ο αγώνας ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στις Σκουριές, ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΡΤ κ.α.

Συνέλευση «αγανακτισμένων» στον Λευκό Πύργο στη Θεσσαλονίκη

Σφαγή του Λάντλοου

Σταθμός στην ιστορία του εργατικού κινήματος

>> Ο καταυλισμός των απεργών του Ludlow

Το 1914, στο Κολοράντο του αμερικανικού νότου, γράφτηκε μία από τις πιο ηρωικές και αιματηρές σελίδες στην ιστορία του αμερικανικού εργατικού κινήματος.

Το νότιο Κολοράντο εκείνη την εποχή εξελισσόταν στην αμερικανική πρωτεύουσα του άνθρακα. Εργάτες από όλον τον κόσμο, Ιταλοί, Μεξικάνοι, Έλληνες, Σλάβοι, Κινέζοι έφταναν στις ΗΠΑ με υποσχέσεις από τους δουλεμπόρους ότι θα τους οδηγούσαν στη «γη της επαγγελίας». Στη συνέχεια, τους έφερναν στα ανθρακωρυχεία των Ροκφέλερ και Λαμόντ, όπου τους περίμενε μία μοίρα πολύ χειρότερη από το θάνατο. Αναγκάζονταν να εργάζονται 10-12 ώρες την ημέρα κάτω από άθλιες συνθήκες και τις περισσότερες φορές δεν πληρώνονταν με κανονικά χρήματα, αλλά με κουπόνια τα λεγόμενα «script», που υποχρεωτικά εξαργυρώνονταν στα μαγαζιά της εταιρείας με υψηλές τιμές. Στην πληρωμή τους δεν περιλαμβάνονταν η

λεγόμενη «νεκρή εργασία», δηλαδή ο καθαρισμός των ορυχείων στο τέλος της ημέρας. Για τη διαμονή τους είχαν δημιουργηθεί ειδικοί φρουρούμενοι καταυλισμοί γύρω από τα ορυχεία. Οι καταυλισμοί, τα σπίτια, τα ιατρεία, τα μαγαζιά, οι πανσιόν, όλα ανήκαν στην εταιρεία των ορυχείων. Οι εργάτες ουσιαστικά ήταν ιδιοκτησία της εταιρείας. Στην εταιρεία CFI, ιδιοκτησίας Ροκφέλερ, το 1913 εργάζονταν 12.000 ανθρακωρύχοι, και πληρώνονταν 1,68 δολάρια την ημέρα. Τα ποσοστά θνησιμότητας των ανθρακωρύχων του Κολοράντο, ήταν στο διπλάσιο του εθνικού μέσου όρου. Αυτές οι συνθήκες οδηγούσαν σε ξεσπάσματα και εξεγέρσεις των εργατών, χωρίς όμως την αναγκαία οργάνωση και προετοιμασία. Αυτό το ρόλο ήρθε να παίξει η Ένωση Ανθρακωρύχων Αμερικής που το καλοκαίρι του 1913 άρχισε να οργανώνει τους εργάτες. Οι

περισσότεροι απ' αυτούς ήταν μετανάστες πρώτης γενιάς από Ιταλία, Ελλάδα και Σερβία.

Η απεργία

Το Σεπτέμβρη του 1913, ξέσπασε η μεγάλη απεργία του Λάντλοου, μετά το θάνατο ενός συνδικαλιστή εργάτη στα ορυχεία της Ροκφέλερ. Αιτήματα των εργατών ήταν η καθιέρωση του οκτάωρου, αύξηση 10% στο ημερομίσθιο, θέσπιση μέτρων ασφάλειας στα ορυχεία, η κατάργηση των φρουρών, των «script», η αναγνώριση του δικαιώματος να ψωνίζουν σε όποιο κατάστημα ήθελαν, να μπορούν να πηγαίνουν στην πόλη κλπ. Αφού οι απεργοί εργάτες εκδιώχθηκαν από τους καταυλισμούς της Ρόκφελερ, έστησαν σκηνές στο Λάντλοου, μια περιοχή στους πρόποδες των Βραχωδών Ορέων. Εκεί έφτασαν να μένουν 1200 εργάτες. Η απεργία των εργατών προκάλεσε την αντίδραση των Ροκφέλερ, οι οποίοι χρησιμοποίησαν ιδιωτικό στρατό, αποτελούμενο από μπράβους ειδικευμένους στην καταστολή απεργιών. Μη μπορώντας να κάμψει την αντίσταση των ανθρακωρύχων, ο Ροκφέλερ απευθύνθηκε στο αμερικάνικο κράτος και αμέσως ο ιδιωτικός στρατός του ενισχύθηκε από την Εθνοφρουρά που έστειλε στην περιοχή ο κυβερνήτης του

Κολοράντο. Μετά από τρεις μήνες δόθηκε εντολή να αποσυρθεί η Εθνοφρουρά, λόγω κόστους συντήρησης, ωστόσο τελικά παρέμεινε επανδρωμένη από μπράβους του Ροκφέλερ, μετά από συμφωνία με τον τοπικό κυβερνήτη. Σε ηγετική μορφή της απεργίας αναδείχτηκε ο Έλληνας συνδικαλιστής εργάτης από την Κρήτη, Λούης Τίκας (Ηλίας). Η αντοχή των απεργών ανάγκασε την εταιρεία να φέρει στην περιοχή βαρύ οπλισμό, όπως πολυβόλα και ένα τεθωρακισμένο όχημα, που το αποκαλούσαν «Τραίνο του Θανάτου».

Η επίθεση

Στις 20 Απρίλη 1914, οι εθνοφρουροί ζήτησαν από τον Λούη Τίκα να παραδώσει έναν απεργό. Εκείνος αρνήθηκε. Τότε η εθνοφρουρά άνοιξε πυρ εναντίον των σκηνών, σκορπώντας το θάνατο στους απεργούς. Οι εργάτες ανταπέδωσαν και άρχισαν ανταλλαγές πυροβολισμών. Εκείνο το βράδυ, υπό την κάλυψη του σκοταδιού, οι

πολιτοφύλακες μπήκαν στον καταυλισμό και έβαλαν φωτιά σε σκηνές. Πυροβόλησαν και έκαψαν 18 ανθρακωρύχους μαζί με τις οικογένειές τους. Τέσσερις γυναίκες και έντεκα παιδιά πέθαναν κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου κάτω από τις φλεγόμενες σκηνές. Δεκατρείς άλλοι σκοτώθηκαν επίσης κατά τη διάρκεια των μαχών. Ο Λούης Τίκας πιάστηκε από την εθνοφρουρά. Αφού του έσπασαν το κρανίο, τον πυροβόλησαν πίσωπλατα και άφησαν τη σορό του επί τρεις μέρες μες στον ήλιο, σε σημείο που να φαίνεται από τα περαστικά τρένα, για «παραδειγματισμό» όλων των εργατών. Δίπλα του τοποθετήθηκαν οι σοροί δύο ακόμη μελών του Συνδικάτου. Καθώς τα νέα της σφαγής εξαπλώθηκαν, εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα κατέβηκαν σε απεργία, σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους υπόλοιπους ανθρακωρύχους, που βρίσκονταν σε απεργία στο Κολοράντο. Πολλές πόλεις της

πολιτείας καταλήφθηκαν από τους ανθρακωρύχους και ορισμένες μονάδες της Εθνικής Φρουράς κατέβασαν επίσης τα όπλα τους και αρνήθηκαν να πολεμήσουν.

Η απεργία των ανθρακωρύχων, μπορεί να μην πέτυχε τους άμεσους στόχους, αλλά τίποτα μετά δεν ήταν το ίδιο, καθώς το αμερικάνικο εργατικό κίνημα για τα επόμενα χρόνια φούντωσε μετά απ' αυτό. Αποκάλυψε στα μάτια των εργατών τη βαρβαρότητα των καπιταλιστών, που δε δίστασαν να σφάξουν μητέρες και βρέφη στην προσπάθειά τους να σώσουν τα λεφτά που έβγαζαν πίνοντας το αίμα των εργατών. Είδαν επίσης ότι το κράτος, δεν ήταν ένας ουδέτερος θεσμός που στέκεται ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες, αλλά το σημαντικότερο εργαλείο που χρησιμοποιούν οι καπιταλιστές για να τσακίσουν τους αγώνες των εργατών. Ήταν και αυτή ένας σταθμός στον μακρύ δρόμο των αγώνων, συγκρούσεων και θυσιών που βάδισε το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, για να κερδίσει ανθρώπινη και αξιοπρεπή ζωή. Για την απελευθέρωσή του με τη οριστική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η απεργία και η σφαγή του Λάντλοου συγκίνησε όλο τον κόσμο και αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για καλλιτέχνες, συγγραφείς και ποιητές. Το 1944 ο τραγουδιστής Γούντι Γκάθρι ένας από τους πιο γνωστούς Αμερικάνους συνθέτες και τραγουδιστές πολιτικού τραγουδιού, έγραψε το τραγούδι «The Ludlow Massacre» («Η σφαγή του Λάντλοου»). Το τραγούδι ακουγόταν συχνά στις διαδηλώσεις της δεκαετίας του '60 και αποτελεί πολιτιστική κληρονομιά του εργατικού κινήματος.

« Στη σκιά του καμπαναριού είδα τους ανθρώπους μου // στο γραφείο της ανακούφισης είδα τους ανθρώπους μου // όπως κάθονταν πεινασμένοι στάθηκα εκεί και ρωτούσα // Φτιάχτηκε αυτή η γη για μένα και για σένα;

Κανένας ζωντανός δεν πρόκειται ποτέ να με σταματήσει// όπως θα πηγαίνω περπατώντας τη λεωφόρο της ελευθερίας// κανένας ζωντανός δε θα με κάνει ποτέ να γυρίσω πίσω // Αυτή η γη φτιάχτηκε για μένα και για σένα».

στίχοι του Γούντι Γκάθρι

Ρόζα Λούξεμπουργκ, μια φλογερή επαναστάτρια

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ (1871-1919), ήταν μαρξίστρια, πολιτική θεωρητικός, σοσιαλιστική φιλόσοφος και επαναστάτρια που ανήκε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας (SPD). Ίδρυσε την ομάδα «Σπάρτακος» (Spartacusbund), η οποία αργότερα εξελίχθηκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας.

Στο 2^ο Διεθνές Συνέδριο στην Στουτγάρδη (1907) πρότεινε όλα τα Ευρωπαϊκά κόμματα εργατών να ενωθούν στις προσπάθειες τους να σταματήσουν τον πόλεμο (που θα γινόταν).

Η δουλειά της διακόπηκε από τρεις περιόδους φυλακής για πολιτικές δραστηριότητες.

Το 1914 ξεσπάει τελικά ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, που αιματοκύλισε τον κόσμο. Τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα προδίδουν την εργατική τάξη δίνοντας την «έγκρισή» τους, υπερασπιζόμενα το «δικαίωμα» της δικιάς τους αστικής τάξης να πολεμήσει τις υπόλοιπες. Μόνο λίγοι επαναστάτες μαρξιστές αντιτίθενται έμπρακτα στο σφαγείο του πολέμου. Οι κυριότεροι από αυτούς είναι οι Λένιν και Τρότσκι στη Ρωσία, ο Λήμπκνεχτ και η Ρόζα Λούξεμπουργκ στην Γερμανία.

Το 1917 η ρώσικη επανάσταση δίνει ελπίδα στους εργάτες όλου του κόσμου για τον τερματισμό του πολέμου αλλά και για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

Τότε η Γερμανία είχε τη μεγαλύτερη και πιο καλά οργανωμένη εργατική τάξη στην Ευρώπη. Έτσι, μετά την Οκτωβριανή επανάσταση γίνεται «ιστορική ευθύνη» των Γερμανών εργατών να επιτελέσουν μια επανάσταση για τους ίδιους, και έτσι να τερματίσουν τον πόλεμο. Τα κύρια αιτήματα ήταν: 1) Η κατάργηση της εξουσίας του κεφαλαίου και 2) Η πραγματοποίηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνικής τάξης. Η κοινωνική επανάσταση απαιτεί την

>> Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, εκφωνεί έναν από τους περίφημους λόγους της

εξουσία στα χέρια των μαζών, στα χέρια των συμβουλίων των εργατών και των στρατιωτών. Αυτό ήταν το πρόγραμμα της επανάστασης.

Το 1918 το USPD έφτασαν στην εξουσία μαζί με το SPD, ως ηγέτες της νέας δημοκρατίας. Μετά από αυτό, ακολούθησε η Γερμανική επανάσταση που είχε ξεκινήσει στο Κίελο στις 4 Νοεμβρίου 1918. Η Γερμανική Ναυτική Διοίκηση πρότεινε συμπλοκή με το Βρετανικό Ναυτικό και στη συνέχεια 40 χιλιάδες ναυτικοί και πεζοναύτες κατέλαβαν το λιμάνι ως διαμαρτυρία. Μέχρι τις 8 Νοεμβρίου, συμβούλια εργατών και στρατιωτών είχαν καταλάβει το μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Γερμανίας, θέτοντας τα θεμέλια για την αποκαλούμενη «Δημοκρατία Συμβουλίων» - βασισμένη στο σύστημα των Σοβιέτ της Ρωσίας στις επαναστάσεις του 1905 και '17.

Με πρωτοβουλία του Καρλ Λίμπκνεχτ και της Ρόζας Λούξεμπουργκ δημιουργήθηκε το 1919 το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γερμανίας (KPD). Υπήρξε διαφωνία μεταξύ Κομμουνιστών και Σοσιαλδημοκρατών η οποία είχε ως αποτέλεσμα ο Σοσιαλδημοκράτης ηγέτης Φρίντριχ Έμπερτ να χρησιμοποιήσει εθνικιστικές πολιτοφυλακές (Freikorps) για να καταστείλει την επανάσταση. Η Λούξεμπουργκ και ο Λίμπκνεχτ συνελήφθησαν στο Βερολίνο από τα Freikorps στις 15 Γενάρη του

1919 και δολοφονήθηκαν την ίδια μέρα. Η δολοφονία τους ήταν εξαιρετικά βίαιη και το πτώμα της «κόκκινης Ρόζας» πετάχτηκε στο ποτάμι.

Αυτό που δεν κατάφεραν να κάνουν οι ταξικοί εχθροί, δηλαδή οι καπιταλιστές, ανέλαβαν να το κάνουν οι προδότες της εργατικής τάξης, δηλαδή τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα.

Η απώλεια της Ρόζα, αλλά και του Λίμπκνεχτ, ήταν τεράστια. Όχι μόνο για την Γερμανική εργατική τάξη, αλλά και για την παγκόσμια. Το κενό που άφησαν, σε πρακτικό και θεωρητικό επίπεδο για την παγκόσμια επανάσταση ήταν δυσαναπλήρωτο.

Στη Ρωσία είχε γίνει επανάσταση και είχε επικρατήσει κομμουνιστικό καθεστώς την εξουσία είχαν αναλάβει οι εργάτες. Το ίδιο οργανωνόταν και στην Γερμανία από την Λούξεμπουργκ και τον Λίμπκνεχτ. Αυτοί οι δυο όμως δολοφονήθηκαν και η επανάσταση δεν έγινε. Εάν δεν είχαν δολοφονηθεί τότε, ίσως η παγκόσμια ιστορία να ήταν διαφορετική. Πάντοτε όμως θα φωτίζουν το δρόμο για τους νέους αγώνες και επαναστάσεις, για μια σοσιαλιστική κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση!